

vil altsaa ikke erkende, at der er nogen Bolignød i Provinsen, thi i modsat Tilfælde bliver det jo et uholdbart Standpunkt, han indtager. Men det er dog ganske givet, at der er Bolignød ogsaa ude i Provinsen. I den By, hvori det ærede Medlem selv bor, ved han, at der er en betydelig Bolignød, en Bolignød, der aldeles ikke har kunnet afhjælpes derved, at man for længst har ophørt med alle regulerende Foranstaltninger, en Bolignød, der i de sidste Aar utvivlsomt er blevet større, end den var tilforn.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har i den Del af Betænkningen, som han har skrevet, fremsat nogle Betragtninger, der udtaler en vis Velvillie, men denne Velvillie er fordelt baade til Husejerne, Ejerne af Lejlighederne, og til Lejerne. Begge Parter faar venlige Klap; men de, der er de vanskeligst stillede i denne Situation, Lejerne, kan fornuftigvis ingen Glæde have af den Venlighed, det ærede Medlem her viser dem, eftersom han ikke vil være med til at yde dem nogen Art af Beskyttelse. Han siger ganske vist, at „saafremt de gældende Lovparagraffer herom ikke er tilstrækkelige i denne Henseende, bør Forandring heri ske ved Forlængelse af en særlig Lov og ikke ved Forlængelse af Gyldigheden af en Lov, der er tidsbegrænset“. Jeg forstaar ikke denne Betragtning. Den Omstændighed, at der i den gældende Lov regnes med Ophævelse af Loven til en bestemt Tid, kan ikke forhindre os, der mener, at det fortsat er nødvendigt, i at yde Lejerne Beskyttelse. Og da det ærede Medlem, hvis man skal tage nogen som helst Hensyn til Bemærkningerne i Betænkningen, dog til syvende og sidst maa gaa ind paa den Betragtning, at der ogsaa udenfor København er Trang til en Lejerbeskyttelse, kan han ikke opretholde det Standpunkt, som han har gjort gældende her, at man ikke fortsat kan lovgive, fordi der i den gældende Lov er en Bestemmelse om, at Loven skal udløbe til en bestemt Tid; han kan saa meget mindre gøre det, som han jo positivt stiller i Udsigt at ville være med til til Efteraaret paa en særlig Lov at indføre nye regulerende Foranstaltninger.

Overfor det ærede Medlem Hr. Slesbager, der udtalte sig paa Venstres Vegne,

maa jeg sige, at jeg fortsat ikke forstaar den Betragtning, at man ikke vil være med til at gøre noget nu, men vil lade Tingene gaa deres Gang indtil Efteraaret og derefter maaske vil være med til at træffe visse regulerende Foranstaltninger. Det afgørende er jo dette: Er der Trang til en Boligregulering, eller er der ikke Trang til den? At en saadan Trang er til Stede, synes jeg saa meget tyder paa, at man ikke behøver at diskutere derom. Lejerne trænger til Beskyttelse, saa længe vi ikke har Boliger nok, og Boliger kan ikke skaffes til Veje i en Haandevending. Jeg har allerede sagt, at jeg til Efteraaret vil stille Forslag om særlige Foranstaltninger for at faa Boligbyggeriet til at gaa bedst muligt her i Landet hele Aaret igennem; men indtil vi ved fortsat Boligbygning har skaffet de nødvendige Lejligheder til Veje, er det nødvendigt at træffe visse regulerende Foranstaltninger for Lejerne. Det kan ikke nytte noget at appellere til Husejernes Godhed og Retsindighed. Jeg skal paa ingen Maade bestride Rigtigheden af det, der er fremført om, at en hel Del Husejere behandler deres Lejere rimeligt, men paa den anden Side er der mange Husejere, som ikke har den rette Forstaaelse af den vanskelige Stilling, vi er i, og det er overfor disse Husejere, Reguleringen skal finde Sted.

Der er sagt her ved denne Lejlighed og ogsaa tidligere, at man haabede at kunne finde en Form, hvorunder man kunde træffe Foranstaltninger, der sikrede Lejerne imod en ublu Behandling. Men der er ikke antydnet noget bestemt derom, heller ikke af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, der i Dag ogsaa har fremhævet dette og i Virkeligheden har givet Tilsagn om at ville være med til at skaffe saadanne Bestemmelser til Veje til Sikring af Lejernes Interesser. Man har ikke kunnet give nogen Anvisning paa, paa hvilken Maade man vil gøre det. Vi har Aagerparagraffen i den gældende Lov, men den er paa ingen Maade fyldestgørende, og den kan ikke virke fyldestgørende, saa længe der er en saa stor Trang til Lejligheder, som Tilfældet er. I de allerfleste Tilfælde undslaar Lejerne sig for at gaa til Domstolene med deres Besværinger, fordi de ikke tør udsætte sig for de Vanskeligheder, der deraf opstaar